

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **Filipa INTEGRA, s.r.o.**, se sídlem Na Větrově 271/35, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2023, č. j. MSPV-2023/97596-421/1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2024, č. j. 14 Ad 20/2023-32,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2024, č. j. 14 Ad 20/2023-32, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 13. 10. 2023, č. j. MSPV-2023/97596-421/1, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v celkové výši **8 000 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně, dříve Filipa KV s.r.o., podala dne 30. 1. 2023 žádost o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za 4. čtvrtletí 2022, a to v rozsahu pěti zaměstnanců. Před podáním žádosti se žalobkyně rozdělila formou odštěpení sloučením a část majetku i zaměstnanců přešla na společnost Filipa, a.s. Přeměna nabyla účinnosti dne 1. 12. 2022. Podle čl. X písm. h) notářského zápisu č. NZ 1032/2022 došlo k přechodu práva podat žádost o příspěvek na zaměstnance, kteří byli převedeni na společnost Filipa, a.s., na tuto společnost. Ode dne 12. 6. 2023 žalobkyně

změnila obchodní firmu na Filipa FORTE, s.r.o., a ode dne 1. 10. 2024 znovu změnila obchodní firmu na Filipa INTEGRA, s.r.o.

[2] Nástupnická společnost Filipa, a.s., podala paralelní žádost o stejný příspěvek za totožné období jako žalobkyně, a to i v rozsahu přecházejících zaměstnanců. Úřad práce nástupnickou společnost přípisem č. j. JCA-T-36/2023 (dle tvrzení žalobkyně doručeným 13. 3. 2023, pozn. NSS) informoval, že příspěvek na přecházející zaměstnance lze žádat až ode dne 1. 12. 2022. Společnost Filipa, a.s., tedy dne 30. 3. 2023 upravila žádost a zúžila ji o přecházející zaměstnance v rozsahu měsíců říjen a listopad roku 2022.

[3] Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Hradci Králové poskytl rozhodnutím ze dne 20. 3. 2023, č. j. JCA-T-34/2023, žalobkyni podle § 78a zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), příspěvek na podporu zaměstnávání pěti osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za 4. čtvrtletí roku 2022 ve výši 92 682,75 Kč podle § 78a odst. 2 citovaného zákona a ve výši 102 700,61 Kč podle § 78a odst. 3 téhož zákona. Celková výše příspěvku činila 195 384 Kč.

[4] Proti rozhodnutí úřadu práce podala žalobkyně odvolání. Namítala, že jelikož společnost Filipa, a.s., podala paralelní žádost o stejný příspěvek též za 4. čtvrtletí, žalobkyně v žádosti nemohla žádat příspěvek i na přecházející zaměstnance za období říjen a listopad roku 2022. Žalobkyně měla za to, že postupovala jako řádný hospodář a jednala v souladu s výše uvedeným notářským zápisem. Byla přesvědčena, že nemohla požádat o příspěvek i za přecházející zaměstnance z důvodu paralelní žádosti nástupnické společnosti. Po úpravě žádosti společnosti Filipa, a.s., byla žalobkyně oprávněna doplnit vlastní žádost o nové skutečnosti, které nemohla uplatnit dříve, tj. žádat o příspěvek na 52 zaměstnanců – osob se zdravotním postižením. Žalobkyně proto k odvolání připojila opravenou žádost.

[5] Žalovaný v záhlaví uvedeném rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí úřadu práce potvrdil. Zdůraznil, že žalobkyni byl přiznán příspěvek v celé výši, v jaké o něj požádala. Nevyhověl přitom žádosti žalobkyně o rozšíření předmětu žádosti s odkazem na § 45 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Současně konstatoval, že rozšíření žádosti by bylo v rozporu se lhůtou pro její podání podle § 78a odst. 4 zákona o zaměstnanosti, která uplynula dne 31. 1. 2023. Dle žalovaného mohla žalobkyně skutečnosti nově uvedené v odvolání uplatnit již při podání žádosti, ani jí nic objektivně nebránilo požádat o příspěvek i na přecházející zaměstnance za měsíce říjen a listopad roku 2022.

[6] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila žalobou, kterou městský soud napadeným rozsudkem zamítl. Městský soud neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, ten se s přechodem práva žádat o příspěvek na společnost Filipa, a.s., vypořádal na straně 3 rozhodnutí.

[7] Žalovaný dle městského soudu nebyl povinen žalobkyni vyzvat k odstranění vad žádosti, když byla bezvadná. Zároveň se v řízení o žádosti uplatňuje dispoziční zásada, přičemž užší vymezení žádosti oproti původně zamýšlenému rozsahu je právě jejím projevem. Žalovaný ostatně nebyl ani povinen poučit žalobkyni o možnosti požadovat příspěvek za měsíce říjen a listopad roku 2022 i za přecházející zaměstnance. Poučovací

pokračování

povinnost se až na výjimky týká pouze procesních práv a povinností. Rozšíření rozsahu žádosti nelze obcházet ani odkazem na vzájemný soulad postupů veřejné správy podle § 8 správního řádu. Stejně tak neobstojí ani další odkazy žalobkyně na základní zásady činnosti správních orgánů. Žalovaný svým postupem neznemožnil uplatnit její právo na příspěvek, neboť žádost lze podle § 41 odst. 8 správního řádu rozšířit pouze do vydání rozhodnutí. Rozhodnutí úřadu práce o poskytnutí příspěvku bylo vydáno dříve, než žalobkyně podala odvolání. Městský soud konstatoval, že odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2023, č. j. 9 Ads 63/2023-29, je nepřiléhavý, jelikož se týká prominutí zmeškání lhůty pro podání žádosti.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla výše označený rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), na základě kterých požadovala napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Předně namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Městský soud se namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného vůbec nezabýval.

[10] Dále stěžovatelka zrekapitulovala dosavadní průběh své přeměny, podání paralelních žádostí a postup správních orgánů. Rozhodným dnem rozdělení formou odštěpení sloučením byl den 1. 1. 2022. Obě společnosti tak nemohly podat žádosti o příspěvky na tytéž zaměstnance současně, taková žádost by byla nepřípustná. Úřad práce nedal stěžovatelce možnost její žádost rozšířit, ačkoliv o obou žádostech rozhodovala stejná úřední osoba. Stěžovatelka zopakovala, že jednala jako řádný hospodář.

[11] Stěžovatelka též namítla, že městský soud nesprávně neshledal v postupu úřadu práce a žalovaného porušení správního řádu, k tomu odkázala na základní zásady činnosti správních orgánů. Správní orgány svým postupem stěžovatelce znemožnily rozšířit žádost o přecházející zaměstnance, čímž porušily zásady uvedené v § 2 odst. 3 správního řádu, a proto jí vznikla škoda ve výši 1 374 957 Kč, která jí neumožňuje plnit závazky a zaměstnávat osoby se zdravotním postižením. Též městský soud rozhodl v rozporu se zásadou uvedenou v § 4 téhož zákona. Stěžovatelka dále citovala z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014-46, k povaze poskytovaného příspěvku. Městský soud rozhodl v rozporu s argumentací uvedenou v rozsudku č. j. 9 Ads 63/2023-29, dle kterého lze nedodržení lhůty pro podání žádosti o stejný příspěvek prominout postupem podle § 41 správního řádu.

[12] Žalovaný ve vyjádření navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout. Napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, navíc dle ustálené judikatury není nutné reagovat na každou námitku. Zároveň dodal, že i napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, když se přechodem práv zabývalo. Dále zopakoval vlastní argumentaci z napadeného rozhodnutí stran postupu podle § 41 odst. 8 správního řádu, který je však limitován § 45 odst. 4 téhož zákona; žádost tedy nelze ani postupem změny obsahu podání rozšířit. Znovu poukázal i na lhůtu pro podání žádosti podle § 78a odst. 4 zákona o zaměstnanosti. Nesouhlasil s tvrzením stěžovatelky, že obě společnosti nemohly podat žádost o příspěvek na tytéž zaměstnance, protože by došlo ke kolizi žádostí. Úřad práce by v takovém případě

žádostem mohl vyhovět částečně a žadatelkám přiznat pouze odpovídající výši příspěvků. Neztotožnil se ani s namítaným porušením § 3 správního řádu, skutkový stav zjistil dostatečně, stěžovatelka ostatně nenamítá, jaké konkrétní skutečnosti opomenul zjistit. Žalovaný nezasáhl do žádného práva stěžovatelky nabytého v dobré víře. Zásadu vstřícnosti nelze vykládat tím způsobem, že by s její pomocí bylo možné obcházet jiná ustanovení zákona. Stěžovatelkou prvně citovaný rozsudek č. j. 9 Ads 83/2014-46 se míjí s podstatou sporné otázky. Rozsudek č. j. 9 Ads 63/2023-29 s projednávanou věcí vůbec nesouvisí, stěžovatelka podala žádost včas.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a za stěžovatelku jedná pověřená zaměstnankyně, která má vysokoškolské právnické vzdělání (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost je důvodná.

III.a Přezkoumatelnost napadeného rozsudku

[15] Stěžovatelka namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, jelikož se městský soud nevypořádal s namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného. Námitka není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud ke konkrétnímu obsahu pojmu nepřezkoumatelnosti odkazuje na rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, a ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS. Konstatování nepřezkoumatelnosti by mělo být vyhrazeno opravdu výjimečným případům, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrné hodnocení podstatných důvodů či skutečností (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, odst. [29]).

[17] Městský soud se namítanou nepřezkoumatelností zabýval v bodech 12. a 13. napadeného rozsudku. Zabýval se i tím, zda žalovaný zohlednil časový okamžik přechodu práv žádat o příspěvek za přecházející zaměstnance ze stěžovatelky na společnost Filipa, a.s. Z odůvodnění napadeného rozsudku je celkově zřejmé, jakými úvahami se městský soud při rozhodování řídil, a jak se vypořádal se žalobní argumentací. Napadený rozsudek je proto přezkoumatelný.

III.b Změna obsahu žádosti o příspěvek

[18] Stěžovatelka namítá, že jí správní orgány svým postupem znemožnily rozšířit dříve podanou žádost. Městský soud jejich postup nesprávně posoudil jako souladný se základními zásadami činnosti správních orgánů. Stěžovatelce navíc vznikla škoda a nemůže dále

pokračování

zaměstnávat osoby se zdravotním postižením. Městský soud též nesprávně shledal rozsudek č. j. 9 Ads 63/2023-29 nepřiléhavým.

[19] Námitky jsou důvodné.

[20] Podle § 41 odst. 1 správního řádu platí, že *[n]avrácením v předešlý stav se rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě, nebo povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání, kterou by jinak nebylo možno učinit.*

[21] Podle § 41 odst. 8 téhož zákona může účastník řízení požádat o povolení změny obsahu podání *pouze do vydání rozhodnutí (§ 71). Správní orgán může povolit zpětvzetí nebo změnu obsahu podání jen v případě, že podateli hrozí vážná újma; tím není dotčeno ustanovení § 45 odst. 4. Ustanovení odstavců 2 až 4, 6 a 7 platí obdobně.*

[22] Podle § 93 odst. 1 správního řádu *[j]estliže v této hlavě není stanoveno jinak, pro řízení o odvolání se obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII této části.*

[23] Podle § 78a odst. 4, věty první, zákona o zaměstnanosti *[p]říspěvek se poskytuje čtvrtletně zpětně na základě písemné žádosti zaměstnavatele, která musí být krajské pobočce Úřadu práce doručena nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí příslušného kalendářního čtvrtletí.*

[24] Kasační soud se v minulosti opakovaně zabýval změnou obsahu podání spočívající v rozšíření žádosti. Změnou obsahu podání ve smyslu citovaného ustanovení se rozumí především rozšíření předmětu žádosti, případně též taková změna, která dosavadní obsah žádosti v podstatném rozsahu nahrazuje obsahem novým (viz rozsudek NSS ze dne 6. 5. 2015 č. j. 3 Azs 2/2014-30). Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře zabýval též vztahem § 45 odst. 4 a § 41 odst. 8 správního řádu, tedy vztahem zpětvzetí či zúžení žádosti a jejího rozšíření. Jakkoliv je zúžení předmětu žádosti či její zpětvzetí výlučným dispozičním právem žadatele, rozšíření jejího předmětu je spojeno se žádostí žadatele, a především s rozhodnutím správního orgánu o této žádosti (viz odst. [26] rozsudku NSS ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 As 199/2015-67, nebo srov. novější rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2021, č. j. 6 As 206/2021-47, odst. [25]). Účelem § 41 odst. 8 správního řádu je zajistit, aby další účastníci řízení o žádosti věděli, co je jeho předmětem (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 7. 2008, č. j. 2 As 27/2008-57, č. 1883/2009 Sb. NSS).

[25] Je povinností příslušného správního orgánu, který ve věci rozhoduje, usnesením formálně rozhodnout též o žádosti o povolení změny obsahu podání. Nerozhodne-li formálně správní orgán o žádosti, přičemž změnu podání akceptuje, nemusí se dle judikatury kasačního soudu jednat o vadu mající vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu (srov. již citovaný rozsudek č. j. 10 As 199/2015-67, odst. [26], či novější rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2024, č. j. 7 As 60/2023-58, odst. [14]). Z textace § 41 odst. 8 správního řádu též plyne, že správní orgán může změnu obsahu podání povolit pouze za předpokladu hrozby vážné újmy pro žadatele. Hrozba vážné újmy je přitom neurčitým právním pojmem. Žadatel o povolení změny obsahu podání musí tvrdit a prokázat, že mu tato vážná újma hrozí. Na správním orgánu pak je, aby při posouzení žádosti o změnu obsahu podání zhodnotil, zda účastníkem řízení tvrzené a prokázané skutečnosti spadají do rozsahu neurčitého právního pojmu *hrozby vážné újmy*, a zda je tedy možno žádosti vyhovět. (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 4. 2020, č. j. 1 Azs 403/2019-28, odst. [29]).

[26] Citované ustanovení (§ 41 odst. 8 správního řádu, pozn. NSS) váže možnost požádat o změnu obsahu podání pouze do vydání rozhodnutí (§ 71 odst. 2 správního řádu), ostatně pro stejný důvod žalovaný žádosti stěžovatelky nevyhověl, protože byla podána po vydání rozhodnutí úřadu práce; jeho závěr však z důvodů uvedených níže neobstojí. Žádost musí být správnímu orgánu vedoucímu dané řízení doručena právě do vydání rozhodnutí (srov. Rigel, F. § 41 [Navrácení v předešlý stav]. In: Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D. *Správní řád. 2. vydání*. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 263). Jelikož je po vydání rozhodnutí správní orgán tímto sám vázán a může jej změnit pouze zákonem stanovenými způsoby (§ 70 nebo § 101 správního řádu), vztahuje se časový limit pro doručení žádosti právě ke konečnému rozhodnutí, jehož předmětem je původní žádost účastníka řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 As 23/2011-82, nebo Vedral, J. *Správní řád. Komentář. 2. vydání*. Praha: Bova Polygon, 2012, str. 462, 632).

[27] Nejvyšší správní soud se v nedávném rozsudku ze dne 11. 4. 2025, č. j. 5 As 26/2025-37, vyjádřil též k aplikaci § 41 odst. 8 správního řádu v odvolacím řízení. Shledal takový postup, tedy připuštění změny obsahu podání spočívající v rozšíření původní žádosti v odvolacím řízení, za souladný se zákonem (viz zejména odst. [57] a [58] uvedeného rozsudku).

[28] Jak již konstatoval kasační soud v rozsudku č. j. 5 As 26/2025-37, odst. [53] až [58], z textace § 41 odst. 8 neplyne, že by nebylo možné v odvolacím řízení požádat o změnu obsahu dřívějšího podání, o kterém již bylo prvostupňovým správním orgánem rozhodnuto. Ačkoliv § 41 odkazuje na § 71 správního řádu, jsou tato ustanovení systematicky zařazena do části druhé hlavy IV a hlavy VI téhož zákona. Uvedené hlavy se podle § 93 odst. 1 správního řádu obdobně použijí i v odvolacím řízení. Aplikují se tedy v plném rozsahu v odvolacím řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 9. 2021, č. j. 3 As 321/2019-41, odst. [18], a čl. 41 odst. 1 Legislativních pravidel vlády). Tímto výkladem je zachován i smysl a účel odkazu na § 71 správního řádu, správní orgán je svým rozhodnutím vázán v okamžiku jeho vydání, což platí i pro odvolací správní orgán, a k pozdější žádosti již nemůže vlastní rozhodnutí změnit.

[29] Pro účely dalšího posouzení kasační soud z obsahu správního spisu ověřil, že stěžovatelka podala dne 30. 1. 2023 žádost o daný příspěvek v rozsahu pěti zaměstnanců – osob se zdravotním postižením, a to za čtvrté čtvrtletí roku 2022. K žádosti přiložila další nezbytné přílohy. Úřad práce vydal dne 20. 3. 2023 rozhodnutí, kterým jí poskytl příspěvek v požadovaném rozsahu. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka dne 3. 4. 2023 odvolání, ve kterém popsala vlastní rozdělení a přechod práv na nástupnickou společnost. Zdůraznila, že před vydáním rozhodnutí úřadu práce nemohla rozšířit svou žádost, jelikož nástupnická společnost zúžila paralelní žádost o příspěvek až po vydání rozhodnutí úřadu práce. K odvolání přiložila novou žádost o příspěvek na 52 zaměstnanců včetně dalších příloh a požádala úřad práce, aby jejímu odvolání postupem podle § 87 správního řádu plně vyhověl. Žalovaný odvolání zamítl.

[30] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalovaný i městský soud posoudili možnost stěžovatelky rozšířit žádost v odvolacím řízení, respektive současně s podáním odvolání, chybně, byť každý s jiným odůvodněním. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žádosti podle § 41 odst. 8 správního řádu nelze vyhovět, jelikož tomu brání § 45 odst. 4 téhož zákona, který připouští pouze zúžení či zpětvzetí žádosti. Současně musí být úprava

pokračování

stanovená správním řádem vykládána ve spojení s úpravou v zákoně o zaměstnanosti, který stanoví lhůtu pro podání žádosti, přičemž tato již při podání odvolání a žádosti o rozšíření jejího obsahu uplynula, a bylo by proti jejímu smyslu rozšiřovat předmět žádosti. Městský soud shledal postup žalovaného zákonným, jelikož bylo rozhodnutí úřadu práce vydáno dříve, než podala stěžovatelka odvolání, kterým proto nelze rozsah žádosti rozšířit, ani vzhledem k hrozící vážné hospodářské újmě.

[31] Kasační soud výše vymezil a shrnul dosavadní judikaturu a odbornou literaturu, ze kterých jednoznačně plyne, že účastník řízení může požádat o změnu obsahu podání i v odvolacím řízení. Žalovaný vyšel z nesprávného výkladu § 41 odst. 8 správního řádu, když žádosti stěžovatelky nevyhověl s odůvodněním, že takový postup neumožňuje § 45 odst. 4 správního řádu. O žádosti stěžovatelky navíc formálně nerozhodl. Pochybil i tím, když argumentoval uplynutím lhůty pro podání žádosti o příspěvek. Stěžovatelka podala žádost ve lhůtě uvedené v § 78a odst. 4 zákona o zaměstnanosti, přičemž pro posouzení nynější věci je rozhodná pouze otázka, zda stěžovatelka mohla v odvolacím řízení rozsah včas podané žádosti rozšířit. Kasační soud výše dospěl ke kladné odpovědi na tuto mezi účastníky spornou otázku, tedy že stěžovatelka mohla o změnu obsahu podání požádat v odvolání. Ve vztahu k uplynutí lhůty stanovené v § 78a odst. 4 zákona o zaměstnanosti Nejvyšší správní soud pouze pro doplnění připomíná její procesněprávní povahu a z toho vyplývající důsledky (srov. rozsudek NSS č. j. 9 Ads 63/2023-29, odst. [25] a [26]).

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud shledal s ohledem na výše uvedené kasační stížnost důvodnou, a proto napadený rozsudek městského soudu zrušil (dle § 110 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož již v řízení před městským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí správního orgánu, zrušil Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. i rozhodnutí žalovaného. Dle § 78 odst. 5 s. ř. s. je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[33] V dalším řízení žalovaný posoudí podle § 41 odst. 8 správního řádu žádost stěžovatelky o změnu obsahu podání spočívající v rozšíření původní žádosti a kvalifikovaným způsobem o ní rozhodne.

[34] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, proto musí rozhodnout o náhradě nákladů celého soudního řízení, tj. jak o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, tak i o náhradě nákladů řízení před městským soudem (srov. § 110 odst. 3, větu druhou, s. ř. s.). Stěžovatelka měla ve věci plný úspěch, a tak jí podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. náleží proti žalovanému náhrada nákladů řízení, které důvodně vynaložila. Tyto náklady tvoří pouze zaplacené soudní poplatky ve výši 3 000 Kč za žalobu a 5 000 Kč za kasační stížnost. Stěžovatelka nebyla v řízení před městským soudem, ani v řízení o kasační stížnosti, zastoupena advokátem, jelikož za ni jednala jí pověřená zaměstnankyně, který má vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované podle zvláštních zákonů pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Proto jí nenáleží odměna za právní zastoupení.

[35] Žalovaný je tedy povinen stěžovatelce nahradit z obsahu spisů vyplývající požadované náklady řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 8 000 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2025

JUDr. Radan Malík
předseda senátu